OFFICIUM

Viri

SAPIENTIÆ

Studiosi.

Marsil. Ficin. Ep. Lib. 1.

Illud imprimis stultissimum non judicare non possum, quod multi bestiam *quidem suam imo* feram *noxiam & indomitam, hoc est* Corpus *pascant diligentissime*; seipsos *autem, id est* Animum *ipsum, quantum in eis est, fame perire permittunt.*

OXONII,

Typis *L. Lichfield.* A. D. 1689.

DE univerſis quæ intelligimus, non loquentem qui perſonat foris; *ſed* intus *ipſi Menti præſidentem conſulimus* Veritatem: *Verbis fortaſſe ut conſulamus* admoniti. *Ille autem qui conſulitur* docet, *qui in interiore homine habitare dictus eſt CHRISTUS, id eſt, incommutabilis Dei Virtus, atque Sempiterna* Sapientia: *quam quidem omnis rationalis Anima conſulit, ſed* tantum *cuique panditur*, quantum *capere propter ſive malam, ſive bonam voluntatem poteſt. Et ſi quando fallitur, non fit vitio conſultæ* Veritatis; *ut neque hujus, quæ* foris *eſt*, Lucis *vitium eſt, quod corporei oculi ſæpe falluntur.*

OFFICIUM

Viri

SAPIENTIÆ

Studiosi.

APHORISMI.

I.

Mens eas a Deo vires accepit, quibus *Deum* in infinitum magis ac magis cognoscere possit. *Hinc*

II.

Unusquisque ut *Deum* in infinitum magis ac magis cognoscat, debet laborare.

III.

Mens eas a Deo vires accepit quibus *Dei opera*, in infinitum magis ac magis cognoscere possit. *Hinc*

IV.

Unusquisque ut *Dei opera* in infinitum magis ac magis cognoscat, debet laborare.

V.

Mens eas a Deo vires accepit, quas recte applicando *nunquam* possit *falli. Hinc*

VI.

Unusquisque ut *nunquam fallatur* debet laborare.

VII.

Is frustra *Deum* cognoscere laborat, qui *Lumen Divinum* non consulit.

VIII.

Is frustra *Dei opera* cognoscere laborat, qui ipsum horum *Authorem* & *Exemplar* non prius noverit.

IX.

Cognitio omnis a Dei Cognitione & existentia dependet, illamque præsupponit.

X.

Is frustra ut *nunquam fallatur* laborat, qui Lumen Divinum falli nescium, per usum Virium suarum rectum, consulere omittit.

XI.

Qui Lumen Divinum, per usum Virium suarum rectum, consulit; is quicquid in *distincta & clara*-alicujus

jus Idæa contineri videt, de illo *affirmat*.

XII.

Qui Lumen Divinum, per uſum Virium ſuarum rectum, conſulit; is quicquid in alicujus Idæa non contineri *clare & diſtincte* videt, de illo *negat*.

XIII.

Quicunque nihil *verum* eſſe judicat præter illud, quod Lumine Divino conſulto, in diſtincta & clara alicujus Idæa *contineri* videt; & nihil *falſum* eſſe aſſerit, præter illud quod in alicujus Idæa, poſtquam Lumen idem conſuluit *non contineri* clare & diſtincte videt; nunquam poteſt falli.

XIV.

Mens per rectum Virium ſuarum uſum quicquid in rei alicujus Idæa confuſe tantum videt, illud neque aſſerit, neque negat: ſed aſſenſum in alterutram partem cohibet, quamdiu cohibere poteſt.

XV.

Mens ut Deum, Deique opera in infinitum magis ac magis cognoſce-

re, utque ab omni errore immunis ſemper maneat, Vires quas a Deo in hunc finem accepit, non tantum ne efficaciam ſuam amittant curare, ſed eandem retinere & confortare debet.

XVI.

Noluit Deus ſibi ſemper conſtans, ut Vires hæ quas Menti indidit debilitentur, ſive ut efficaciam quam ab illo acceperant, amitterent. *Hinc*

XVII.

Non potuit Deus vires has debilitare: vel illarum efficaciam tollere.

XVIII.

Quicunque opus ſuum deſtruit aut debilitat, eſt neceſſario vel *Impotens*, vel *Inſipiens*, vel *Malus*.

XIX.

Mens ſola Vires has ſuas debilitare, illarumque efficaciam tollere potuit.

XX.

Mens non potuit Vires ſuas, quas a Deo accepit, debilitare, illarumque

que efficaciam tollere, quamdiu illas a Deo per Unionem ac Dependentiam illuſtrari permiſit: *At*

XXI.

Quamprimum Mens Vires ſuas a Deo *illuſtrari* recuſavit, aut neglexit, neque Deum recognoſcere voluit tanquam earum *Lumen*; impoſſibile fuit ut earum efficacia perfecta & ſana amplius retineretur.

XXII.

Quamprimum Mens Deum ut *Lumen* ſuum recognoſcere male contenta, *Deo ſimilis* eſſe, (*Gen.* 3.) hoc eſt, Lumen ſuum non ab ipſo mutuare, ſed ſuum ſibi-ipſi Lumen eſſe concupivit; impoſſibile tunc erat, ut Virium ſuarum efficacia perfecta & ſana amplius retineretur. *Atque ita*

XXIII.

Sapientia Animalis, per *Scientiam boni & mali* quæſita, facta eſt cum Deo Stultitia: & per *Luminis Divini* excluſionem primo ortæ ſunt in Mente *Tenebræ.*

XXIV.

XXIV.

Mens non potuit Vires ſuas debilitare, quamdiu illas a Deo illuſtratas, non a *Corpore*, per Unionem ac Dependentiam, *foras* ultra modum, refringi permiſit.

XXV.

Quamprimum Mens Vires ſuas a *Corpore* foras ſic refringi permiſit, clare & diſtincte cogitare deſuevit. & cogitationes inordinatas ac vagantes admiſit.

XXVI.

Mens non poteſt Virium ſuarum efficaciam recuperare, niſi per acceſſum ſuum ad Chriſtum quem ut *Sapientiam Dei æternam, Lucem veram quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, Verbum* [ſive *Rationem*] *apud Deum*, & *Magiſtrum* ſuum recognoſcere & conſulere debet; ſine quo nihil aliud eſt præter principium quoddam Tenebrarum & Confuſionis.

XXVII.

Cum Mens per inordinatam Lucis Divinæ *refractionem*, vel *excluſionem*,

onem, a Corporis Unione ac Dependentia (per XXIV & XXV.) provenientem, vires ſuas debilitaverit ; non poteſt illarum efficaciam recuperare, per acceſſum ſuum ad Lumen Divinum, niſi ſe a *Corpore* quam maxime abſtrahat ac abducat.

XXVIII.

Scientiæ Mathematicæ ad Mentem a Corpore, in hunc finem abſtrahendam, ac abducendam, ſunt apprime utiles.

XXIX.

Secundum proportionem qua Mens ſeipſum a Corpore abſtrahere ac abducere progreditur, ſe ipſam a Deceptione & *Errore* liberare progreditur : Et ſecundum proportionem qua Mens ita abſtracta, ad Lumen Divinum ſe convertere progreditur, Illuminationem & *Veritatem* invenit.

XXX.

Veritas omnis eſt vel *Catholica*, vel *Revelata.*

XXXI.

Veritas *Catholica*, per ordinariam

&

& *generalem* Dei Illuminationem, omnibus illam recte quærentibus innoteſcit: Veritas *Revelata*, non niſi per extraordinariam & *particularem* Dei illuminationem, quibuſdam vel *immediate*, vel per Traditionem legitimam *mediate*, manifeſtatur.

XXXII.

Inter Veritates *Catholicas* hæ præcipue numerantur. Totum eſt majus ſua parte: Deus eſt: Unuſquiſque ad probam virium ſuarum conformationem & exercitationem tenetur: Status futurus vel fælicitatis, vel miſeriæ expectandus eſt.

XXXIII.

Veritas *Catholica* & Veritas *Revelata* non repugnant; ſed ſe mutuo confirmant.

XXXIV.

Veritatis Catholicæ Apprehenſio *Ratio* vocatur; Veritatis Revelatæ, *Fides*, quæ non eſt niſi Ratio perfecta.

XXXV.

Veritas Revelata non poteſt *immediate*, ac primo innoteſcere, vel dig-

dignoſci niſi per Veritatem Catholicam. *Et multo magis.*

XXXVI.

Veritas Revelata non poteſt *mediate*,& per Traditionem legitimam innoteſcere, vel dignoſci, niſi per Veritatem eandem Catholicam.

XXXVII.

Traditio Veritatis Revelatæ legitima, debet eſſe ſcripta.

XXXVIII.

Quicunque Veritatem Revelatam ſcriptam, ſibi perfecte innoteſcere cupit per Veritatem Catholicam; eum Linguam imprimis illam callere oportet, in qua conſcripta eſt.

XXXIX.

Nec tamen qui Linguam aliquam aut Verba didicit, ſe aliquid *didiciſſe* exiſtimare debet: ſed per verba ſolummodo *admoneri*, ut diſcat.

XL.

Quicunque Veritatem Revelatam ſcriptam ſibi perfecte, Veritatis

tis Catholicæ ope innoteſcere cupit; is Hiſtorias, & Scripta iſtius temporis, in quo Veritas iſta revelata eſſe dicitur, perſcrutari debet.

XLI.

Nec tamen per nudam iſtius temporis hiſtoriarum, librorumque ſcrutationem & lectionem, Veritatem *diſcere*; ſed ut Veritatem diſcat, ſolummodo *admoneri* poteſt.

XLII.

Quicunque Veritatem Revelatam ſcriptam ſibi perfecte, Veritatis Catholicæ ope, innoteſcere cupit; is ut per *veram Philoſophiam*, Vires ſuas ad *Lumen Divinum* recte applicet; utque Judicium indè limatum ac acutum comparet, laborare debet.

XLIII.

Vir *Sapientiæ Studioſus*, ut Vires ſuas a Deo acceptas tum per *Verba*, tum per *Hiſtorias*, tum per *Philoſophiam*, ad Lumen Divinum recte applicet determinetque; ita

ut

ut Veritatem Catholicam deprehendat, & Revelatam non negligat; neque hanc ita præferat, ut illam nimis contemnat; ſed ut utramque poſſideat, quam maxime inſudare debet.

XLIV.

Ratio, ſive Dei cognitio per Veritatem Catholicam, eſt Sapientiæ initium; *Fides*, medium; *Contemplatio* finis. *Hinc*

XLV.

Ratio efficaciam ſuam amittit quando *Mentem* ad *Fidem* non ducit: ut & *Fides* ſuam, quando Mentem ad *Contemplationem* non ducit.

XLVI.

Mens veræ *Contemplationi* apta eſſe non poteſt, antequam *Corporis* Unionem ac Dependentiam *perfecte* diſruperit, & ad *Dei* Unionem ac Dependentiam reſtituta fuerit.

Impoſſibile eſt ut quis Deum

videat,

videat, [ſive, *contempletur*,] *&* *non* moriatur [ſecundum *Carnem*.]

I.

Domine Deus miſericordiæ, omnia Tu *Verbo* tuo feciſti:

Et *Sapientia* tua conſtituiſti hominem.

At Stultus ſum ego, & rerum ignarus: Et Scientia tua non eſt mecum.

O utinam mecum ſit!

Etiam puer ſum, & parvulus, ignorans ingreſſum & exitum meum.

O ſi ſemitas meas cognoſcerem!

Nequicquam per *meipſum* valeo cognoſcere: omnia autem in Te cognoſcere poſſum.

Deus æterne, & abſconditorum cognitor, qui nec falli nec fallere potes, qui omnia diſtinctiſſime ac perfectiſſime in Te ipſo contemplaris, agnoſco inſcitiam meam coram Te: neſcio ego, nec intelligo, quoniam *hebetudo* mea eſt ut non videant oculi mei, & cor meum non cognoſcat: Da igitur, obſecro, ſecundum

cundum magnam miſericordiam, tuam, Lucem tuam, & cor docile ſervo tuo. O mitte deſuper Spiritum Sapientiæ tuæ, & ſenſu illius animum meum imple.

II.

Habe fiduciam in Domino ex toto corde tuo, & ne innitaris prudentiæ *tuæ*.

In omnibus viis tuis cogita illum, & ipſe diriget greſſus tuos.

Ne ſis Sapiens apud *temetipſum*, & ipſe erit Illuminatio tua.

Tunc ambulabis fiducialiter in via tua, & pes tuus non impinget.

Non impinges aut errabis unquam, ſi Lumen in *Deo*, & non in *Teipſo* quæſiveris.

Pater *Luminum* ego in *Tenebris* denſiſſimis verſor, & *Tenebras* mecum circumfero, Tu Deus es *Lux* mea: *illumina* mentem, ut *Veritatem*, quæ *ipſe* es, cognoſcam, ſequar, teneam.

III.

A *Deo* profecta eſt Sapientia : Omnis Sapientia a Domino Deo eſt ; & cum illo fuit ſemper, & eſt ante ævum.

Fons Sapientiæ *Verbum* [Ratio] Dei in excelſis : & ingreſſus illius mandata æterna.

O altitudo divitiarum Sapientiæ & Scientiæ Dei ! quam incomprehenſibilia ſunt judicia ejus, & in inveſtigabiles viæ ejus.

IV.

Hominibus theſaurus indeficiens es, *O Sapientia*, qua qui uſi ſunt participes facti ſunt amicitiæ Dei.

Tecum ſunt Divitiæ & gloria :
Tecum opes incorruptibiles :
Qui Te invenerit, invenit Vitam :
Qui Te non amat, diligit mortem.

Ut Sapientiam hanc tuam, Deus Sapientiſſime, in infinitnm magis ac magis amare, ac proſequi poſſim ; ut magis illa mihi placeat quam mil-

lia

lia auri & argenti, & in via ejus plus delecter quam ingenti divitiarum copia,

Concede miſericors.

V.

Oſtende Domine faciem tuam, ut in *Lumine* vultus tui videam *lucem.*

Firmetur Sapientia in animo meo, & Legem tuam in corde meo ſcribe.

Super omnia quæ ſpecioſa ſunt, & pulchra Sapientiam deſidero: in comparatione illius divitias non æſtimo.

Quam amo Sapientiam tuam Domine? hæc unica meditatio mea eſt.

VI.

Cogitationes mortalium timidæ, & incertæ providentiæ noſtræ.

Rationes hominum in multis deficiunt, & parum ſecuræ adinventiones eorum.

Corpus quod corrumpitur, *aggravat* Anima: Et *terrenum* domicilium

um *retardat* Mentem multa cogitantem.

Difficilia æſtimamus quæ in terris ſunt & quæ in proſpectu ſunt invenimus cum labore.

Quæ autem in cœlis ſunt quis inveſtigabit, niſi Tu dederis Sapientiam tuam.

O Domine Deus ſalutis meæ exaudi precem meam; da ſedium tuarum adſiſtricem *Sapientiam*, ut bonum & malum diſcernere poſſim, & occulta tua cognoſcam. *Amen.*

VII.

Laudetur nomen tuum, Domine, non meum.

Magnificetur Domine opus tuum, non meum.

Benedicatur nomen ſanctum tuum; nihil autem attribuatur mihi de laudibus hominum.

Da Gloriam nomini tuo, Domine: Tu enim ſolus es bonus & ſapiens, & non eſt alius præter te Salvator.

Tu Gloria mea, Tu exultatio cordis

dis mei, in Te gloriabor, & exultabor tota die.

Eructabunt labia mea laudem, cum docueris me Sapientiam tuam.

Tunc enarrabo mirabilia Tua, ut alii etiam ad Te convertantur.

DEO LAUS.

FINIS.